

П. Г. УДХАУС
КАК БЕШЕ, ШЕФЕ?

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1997

chitanka.info

Любовната история на Смоти Бидъл започна една юнска вечер, някъде към шест и четиридесет и пет, в лондонския квартал Мерилбоун. Беше прекарал деня на „Лордс“, стадиона за крикет, а като свърши мачът и се качи на такси, попадна на задръстване. До таксито се оказа заклещена една кола с някакво момиче на кормилото. Тъкмо беше запалил цигара и си мислеше за туй-онуй, когато я чу да казва:

— Крикетът не е игра като игра. То си е живо ходене по мъките.

Точно в този момент любовта оплете в копринените си мрежи сърцето на Смоти. Той подскочи като пуканка и цигарата падна от безчувствените му пръсти. Ако и това не е момичето, за което е мечтал, трамвай да стане.

Не може да се каже точно, че се влюби от пръв поглед, благодарение на факта, че между него и нея седеше някакъв як дръвник със синя фланела на райе и пречеше на гледката му. Всичко, с което трябваше да се задоволи, беше гласът ѝ, но и това стигаше. Очарователен глас с американски напев. Сигурно е някой американски ангел, рече си той, слязъл от небето за кратка почивка в Лондон.

— Ако ида на крикет в следващите пет хиляди години — допълни тя, — значи ще съм подранила.

Придружителят ѝ явно не одобряваше това изявление. Той отбеляза хладно и намусено, че този следобед не е видяла истински крикет, тъй като играта до голяма степен била затруднена от дъжда.

— Ха, добре, че си има извинение — отвърна момичето. — По-добре лош крикет с дъжд, отколкото безкрайна досада без дъжд. Ако питаш мене, най-добрият мач ще бъде, когато вали като из ведро и противниковите отбори си останат вкъщи да решават кръстословици.

Тук движението се размърда, колата се изстреля напред като торпила и остави таксито назад.

Причината, поради която думите на девойката направиха такова дълбоко впечатление на Смоти Бидъл, беше, че от всички възможни неща, с изключение може би единствено на плужеците и чичо си Евърърд, лорд Плъмптън, младежът най-много мразеше крикета. Като момче го бяха принуждавали да го играе, а щом израсна до висотата на мъж, го насилваха да го гледа. И ако има гледка, която го натъжаваше повече от всичко в един свят, пълен с тъжни гледки за чувствителния младеж, то това бяха тия човешки същества, горди наследници на

толкова епохи, които се клатеха като гъски в подпльнки и крещяха: „Как беше, шефе?“

Смоти трябваше да гледа крикет, защото лорд Плъмптън го караше, а от последния зависеше дали ще седне три пъти на ден на масата. Лорд Плъмптън знаеше игровите показатели на всеки първокласен майор на крикета чак до ония славни времена, когато са излизали на терена с цилиндри и бакенбарди, и ги рецитираше на Смоти след вечеря. Имаше навика да му показва с помощта на ябълка (или през зимата — на портокал) как точно Боджър от Кент посрещнал топката, така че да я обърне и да спечели точка. Често, когато вървяха по улицата и Смоти полагаше усилия да извърънка някоя десетачка, той прекъсваше разговора в най-сублимния момент, за да му демонстрира с чадъра си как Коджър от Съсекс подсякъл топката и я прокарал през защитниците.

Точно към дома на въпросния първокласен гад, където имаше малка спалня на горния етаж, се беше запътил Смоти в този момент. Като пристигна, завари в къщата някакво раздвижване и суетня. Доктори слизаха по стълбите с черни чанти, а прислужници се качваха с паници овесена каша. Най-накрая разбра от иконома, че лорд Плъмптън си е изкълчил глезена.

— Ами? — зарадва се Смоти. Ако броят на чичовите му глезени се равняваше на тоя при стоножката, той би одобрил напълно да ги изкълчи всичките. — Май ще трябва да ида да видя останките?

Във височайшата спалня завари чичо си, подпрян на възглавници, да мята каша по прислужницата. Ясно беше като бял ден, че не е в приказно настроение. Имаше вид на сериен убиец, макар и на лицето му да отсъстваше онова добросърдечно изражение, което често се вижда на лицата на серийните убийци. Той изгледа убийствено Смоти с онова диво съжаление на избухлив болник, който вижда как някой близък се приближава към леглото му, а вече е употребил цялата овесена каша.

— Здравсти, чичо Евърърд. Цял Лондон приказва, че си се контузил. Какво стана?

Лорд Плъмптън се свъси мрачно. Сега приличаше на сериен убиец, когото го е стегнала язвата.

— Ще ти кажа какво стана. Нали трябваше да те оставя на „Лордс“ заради едно събрание на комитета в моя клуб. Е, като вървах към него, минах покрай някакви деца, които играеха крикет. Едно от тях запрати топката нависоко, а аз, естествено, изтичах на шосето да я поема. Пресметнах ситуацията до милиметър и тъкмо я хванах, когато някаква смахната убийца дофуча със сто и двацет километра в час и ме катурна нагоре с краката. Някой ден — рече лорд Плъмптън, като облиза устни — ще срещна това момиче, надявам се, в някоя тъмна уличка. Ще я одера жива с кремък, ще я пусна във врял катран, ще я разкъсам крайник по крайник, ще пръсна жалките ѝ останки по улицата и ще танцувам върху тях, докато издъхна от умора.

— И с пълно право — кимна Смоти. — Тия момичета, които ти контузват глезените, за да не можеш утре да идеш на стадиона, заслужават добър урок.

— Как така да не мога утре да ида на стадиона? Да не мислиш, че някакъв си изкълчен глезен ще ме спре да ида на крикет? Ще бъда там, а и ти с мене. А сега — лорд Плъмптън обърна изтощено глава — върви по дяволите!

Смоти не отиде по дяволите, а излезе на входните стълби да подиша малко чист въздух. Чувстваше се потиснат и угнетен. Толкова беше сигурен, че се задава почивен ден. И тъкмо се обърна, за да си влезе, когато чу скърцане на спирачки и една кола закова зад него.

— Извинявай, мога ли да видя лорд Плъмптън?

Прости думи, но щом Смоти разпозна оня сребърен глас, се разтрепера от космите на главата до връзките на обувките. Той изцвили от изненада, а когато се обърна и за пръв път успя да я зърне, ченето му провисна. Гласът беше глас на ангел. Лицето — също.

Като го видя, тя също зяпна. Това често се случваше с представителките на противоположния пол, когато видят за пръв път Смоти, защото, макар коефициентът му на интелигентност да беше почти равен на кокошия, външната обвивка изглеждаше забележително. Действително, беше ослепително хубав младеж, който определено надминаваше Кари Грант, а Грегъри Пек му дишаше праха от петите.

— Тъ... хм — измънка той, като отиде до колата и сложи крак на стъпалото. — Ами такава, не чух ли случайно да изразяваш желание да видиш чичо ми, лорд Плъмптън?

— Точно така. Днес го бутнах с колата си и искам да му донеса цветя.

— На твое място не бих го сторил. Наистина не бих. Казвам ти го като на приятел. Времето, тоя велик лецител, ще трябва да се стегне и добре да поработи, преди да е станало безопасно да се приближиш до него.

— Разбирам. Тогава ще взема китките от цветарския магазин зад ъгъла и ще ги пратя по момчето. Е, как беше, шефе?

Смоти подскочи. Като че ли беше чул това божествено момиче да мърси ангелските си устни с някаква реплика от съвременен гангстерски роман.

— Мили Боже! Откъде го взе тоя мръсен израз?

— От чичо ти. Викаше го с цяло гърло, когато го връхлетях. Май беше мръднал. Всъщност какво значи?

— Така се казва при игра на крикет.

— Крикет! — момичето се разтърси из основи. — Да ти кажа ли какво мисля за крикета?

— Вече чух мнението ти. Колата ти се заклеци до моята в задръстването тая вечер. Аз си бях в моята кола, нали разбираш, а ти в твоята няколко метра на североизток, така че успях да чуя какво каза за крикета. Имаш ли нещо против да ти благодаря със сълзи на очи?

— Ни най-малко. Но ти не обичаш ли крикета? Мислех си, че всички англичани го обичат.

— Не и този англичанин пред теб. Направо се изприщвам от него.

— И аз. Кракът ми никога не трябваше да стъпва на оня скапан стадион. Но в момент на слабост се оставих да бъда убедена от годеника ми.

На Смоти му се завъртя пред очите.

— Не думай! Имаш си годеник, така ли?

— Вече не.

Тутакси спря да му се върти пред очите.

— Да не беше оня тип, с когото говореше в колата?

— Точно така. Юстъс Девънпорт-Симс. Мисля, че играе за Съсекс или Есекс, или нещо подобно. Мнението ми за крикета му действало зле, така че, като поприказвахме малко, решихме да отменим поръчката за сватбената торта.

— Стори ми се малко ядосан.

— О, ядоса се повече.

— Много разумно си постъпила, като не си се омъжила за играч на крикет.

— И аз така реших.

— Значи сега, като е отминала пукотевицата, резултатът е, че ти отново си на разположение?

— Да.

— Е, това е супер — на Смоти изведнъж му хрумна нещо.

— Ами какво ще кажеш, ако хвана малката ти ръка?

— Може би друг път.

— Когато пожелаеш.

— Нали разбираш, сега трябва да хуквам към хотела и да се преоблека, защото закъснявам, а баща ми вие като чакал на диета, когато го карат да чака за порцията си.

И с бърз мах на изящното си краче тя приведе возилото в движение и изчезна зад ъгъла като фурия, а Смоти остана зазяпан и изпълнен с растящо отчаяние. Беше осъзнал, че не знае името, адреса и телефона ѝ и може би я вижда за последен път. Ако му беше известен оня лаф за корабите, дето се разминават в нощта, щеше непременно да го изрече, при това със стиснати зъби.

На следващата сутрин чичо му беше придружен на „Лордс“ от един Смоти с изтерзано сърце и гърди, пълни с чувството, че е минал през тръбата за мръсна вода на перална машина. Мисълта, че една сродна душа от най-висша проба се беше появила в живота му и изчезнала отново, без да остави и знак за самоличност или местонахождение, му нагарчаше като отрова. На път за Меката на крикета лорд Плъмптън говори на дълго и широко за гостуването на австралийския отбор през 1921-а, но Смоти беше разсеяна публика. Толкова разсеяна, че се наложи чичо му да го ръгне сприхаво в ребрата

и да го нарече невъзможен зальохан глупендер, какъвто, разбира се, си беше.

И все още се намираше в някакъв транс, когато заеха местата си в ложата, но тука не се забелязваше толкова, защото всички останали също бяха в някакъв транс. Сомнамбулите на игрището се щураха напред-назад, а зрителите, облежнати на седалките си, гледаха с оцъкдени очи. В продължение може би на час нищо не се случи освен това, че Ходжър от Мидълсекс излезе от дълбокия си сън, перна топката с бухалката и я приземи в ръцете на един одреман поспаланковец. Тогава лорд Плъмптън, който дотогава не продумваше дума освен по някое „Така! Така!“, изведнъж скочи като пружина, изрева едно гръмовито „Да му се не види!“ и впери унищожителен поглед встрани, към тришилинговите места до ложата. Като проследи погледа му, Смоти усети как сърцето му изпълни четири последователни еленови скока и се приземи на мястото си, треперецо като малеби.

— Да му се не види! — лорд Плъмптън продължаваше да гледа към тришилинговите места с оня поглед, който обикновено се свързва с вманиачените злодеи от филмите на ужаса. — Ето го онова проклето момиче.

Това не беше определението, което Смоти би дал на най-божествената сред богините, нито онова, което би се радвал да чуе по неин адрес, затова в продължение на две минути се колеба дали да дръпне настрани чичо си и да му смачка носа. Разумът обаче надделя и той каза:

— Да, оная, която говори нещо.

Лорд Плъмптън се изненада.

— Познаваш ли я?

— Бегло. Снощи се натъкна на мене.

— И на тебе ли? Боже опази, това момиче е заплаха за обществото. Ако я оставят на свобода, населението на Лондон ще намалее значително. Ще взема да ида и да ѝ кажа какво мисля за нея.

— Ами глезена, чичо?

— Какви ги бръщолевииш? Кой се плези?

— Говоря за глезена ти, чичо. Не трябва да ходиш много. Какво ще кажеш, ако прескоча аз и я запозная с твоето неодобрение?

Лорд Плъмптън се замисли върху предложението.

— Да, идеята не е лоша. Всъщност изненадващо добра идея, като се има предвид какъв си мухльо. Но й дай да се разбере.

— О, ще го направя.

Смоти стана и забърза нататък, а лорд Плъмптън поде разговор с полуживия зрител от лявата си страна. Скоро потънаха в дълбок спор дали през 1904-а Д. С. Л. Уоджър от Глостършир е играл като батсман или като втори защитник.

Ако момичето приличаше на ангел в сумрачната светлина миналата вечер, то какво остава на яркия дневен светлик. Беше едно от ония подвижни същества със среден ръст. Очите и косата й бяха лешникови. Като цяло напомняше на херувим, който е ял много бирена мая.

— Ехей, здрасти — Смоти седна до нея. — Пак се срещаме, а?

Тя изглеждаше изненадана и стресната. В погледа й, вперен в красивите му черти и честните му сини очи, имаше нещо, което почти можеше да се нарече вълнение.

— Ти! Какво правиш тук?

— Гледам крикет.

— Но снощи ми каза, че от крикета се изприщваш, което според мене е почти същото като мигрена или делириум тременс.

— Точно. Но нали виждаш, работите стоят така. Чичо ми е луд по проклетата игра, а аз съм зависим от него, затова, когато ми каже „Айде на крикет“, ща не ща — идвам и вися като паяк.

Момичето смръщи чело. Като че ли беше разочарована и засегната.

— Защо да си зависим от чичо ти? Намери си работа!

Корки побърза да се защити.

— Намирал съм си работа. Десетки пъти съм го правил. Но ме уволняват. Бедата е, нали разбираш, че не съм пръв умник. Всъщност бая съм си смотан.

— Така ли?

— Ъхъ. Затова ме наричат Смоти.

— Така ли те наричат?

— Винаги. Веднъж един от учителите в училище направи изказване, от което тръгна всичко. Той каза следното: „Да се налее

акъл в главата ти, Бидъл, не е лека работа, защото провидението с неговите неведоми тайни ти е дало не глава с обикновен човешки мозък, а череп, пълен с тиквени семки, при това празни. То бива, бива да си смотан, ама чак толкоз не бива.“ Оттогава всички ме наричат Смоти.

— Ясно. А каква работа си пробвал?

— На практика всичко освен министър без портфейл.

— И всеки път ти теглят шута?

— Всеки път.

— Жалко.

— Дяволски мило от твоя страна, но ако искаш да знаеш, вече няма значение.

— Как така няма значение?

Смоти се поколеба. После реши, че ако човек не може да се довери на ангел, тогава на кого? Освен тях редицата с тришининговите места беше почти празна.

— Добре, но да не се изпуснеш някъде, защото в момента работата трябва да се пази в тайна. Аз съм пред прага на голямото богатство. Нали знаеш морската вода?

— Че как.

— Е, сигурно не подозираш, но тя направо е пълна със злато и в момента съм ортак на един образ, който има таен план как да го извади. Видях обявата му във вестника, в която се казваше, че ако побързаш и инвестираш, можеш да станеш част от изобретение с необятни възможности, така че аз побързах и инвестирах. Оказа се симпатяга и ме посвети в нещата, без да мърмори. Казва се Макспорън. Бях си спестил десетачка и я вложих, а той ми каза, че по приблизителни изчисления ще получа срещу нея около двеста и петдесет хиляди. На това му се вика печалба.

— И то каква.

— Да, при това много навременна. Като ти разказвам всичко това, нямам предвид толкова удоволствието, че ще си напълня джобовете догоре, а намеквам по-скоро за промените, които претърпяха моите брачни планове. Искам да кажа, ако реша да се женя. С две думи — и Смоти й хвърли един страстен поглед, — ако сега срещна момиче и се влюбя, ще мога да придвижа нещата докрай.

— Разбирам.

— Всъщност — рече Смоти, опипвайки почвата, — бих могъл да започна да кроя планове веднага.

— Това се казва дух. Девизът на татенцето е „Направи го сега!“, а той ги знае тия работи, нали е магнат.

— Това не беше ли онова желязо, което привлича и отблъсква разни работи?

— Не, магнат значи милионер.

— Баща ти милионер?

— Да, и трупа все повече и повече.

— О, така ли?

Внезапен хлад секна устрема на Смоти. Единственото нещо, което винаги се е кълнял, че няма да направи, е да се ожени за пари. Години наред шестте му чичовци и седемте му лели го врънкаха да извлече полза от външния си вид и да свали някоя богаташка. Водеха му разни наследници на цели тайфи, но той остана непоколебим. Имаше си принципи.

Разбира се, този случай беше различен. Обичаше това момиче с цялото си същество. И все пак... Не, каза си, по-добре е да почака, докато банковата му сметка набъбне.

С голямо усилие той промени темата на разговора.

— Е, та както казвах, надявам се скоро да си оплета кошницата и когато това стане, никога повече кракът ми няма да стъпи на тоя проклет крикет. Като стана дума, какво, за Бога, правиш тука, като се има предвид какво е мнението ти за тая игра?

Лека сянка на разочарование мина по лицето на момичето. Като че ли беше очаквала разговорът да продължи в друга посока.

— О, дойдох с определена цел.

— Каква цел?

Тя отправи поглед към редицата живи трупове в ложата. Лорд Плъмптън и приятелят му бяха уредили спора за Уоджър и седяха, отпуснати назад на столовете си и с шапки върху очите. Трудно беше да се повярва, че в тия вдървени крайници все още блещука живот.

— Когато бях тука вчера, се впечатлих дълбоко от ония дървеняци там. Чудех се дали не е възможно да ги пораздвижа малко.

— Съмнявам се.

— И на мен не ми се вярва много. Мязат на чирози на скара или на парти в старчески дом. Все пак мисля да опитам. Вчера, естествено,

нямах ластик и муниции.

— Ластик? Муниции?

Смоти зяпна. Тя беше измъкнала от джоба си един здрав ластик и парченце тенекиено фолио. Сложи парченцето в ластика, а после между зъбите си. После, като се обърна, внимателно се прицели в лорд Плъмптън.

За това разстояние изстрелът беше забележителен. Смоти проследи обекта с възторжен поглед и видя как чичо му подскочи и се хвана за ухото.

— Леле-мале! — извика той. — Дай сега на мене ластика. В училище бях много добър и доста глави паднаха от ръката ми. Чудя се дали не съм си загубил дарбата.

Бяха изминали две минути, когато лорд Плъмптън се обърна към съседа си.

— Много оси тази година.

Съседът му премигна сънливо.

— Осиър?

— Оси.

— Имаше един А. Р. К. Осиър, който играеше за Съсекс. Викахме му Арката.

— Не Осиър. Оси.

— Оси?

— Оси.

— Та какво за осите?

— Много ми се виждат. Преди минута една ме ужили по ухото. А сега друга ми събори шапката. Много странно.

Един образ с провиснали като на морж мустаци, който през 1911-а е играл за Съри, мина и поздрави сърдечно лорд Плъмптън.

— Здравсти, Фреди.

— Здравсти.

— Добра игра.

— Тъхъ. Много вълнуваща.

— Макар че осите са досадни.

— Оси?

— Оси.

— Какви Оси?

— Нямам предвид имена. Говоря за хвъркатите наоколо.

— Тука няма оси.

— Има.

— Не и в ложката на „Лордс“. Тука не можеш да влезеш, ако не си член.

— Да, ама една току-що ми катурна шапката. Гледай, гледай, ето сега и шапката на Джими.

Моржа поклати глава. Наведе се и вдигна парченце ламарина.

— Някой те цели с това. Преди много време и аз го правех. А, да, видях откъде идва. От момичето там на тришилинговите места, онова с племенника ти. Ако се вгледаш внимателно, ще видиш, че точно сега те е взела на мушка.

Лорд Плъмптън се вгледа внимателно, подскочи и настръхна.

— Пак това момиче! Цял живот ли ще ме тормози? Извикай пазачите! Вдигни ги и се разпореди. Инструктирай ги да я арестуват веднага и да я доведат в канцеларията.

И стана така, че тъкмо когато след малко Смоти наместваше ластика в зъбите си и се подготвяше да стреля, една тежка ръка се стовари на рамото му и зад гърба му се появи свъсен тип с униформата на пазачите на Мерилбоунския крикет-клуб. Почти едновременно още една тежка ръка се стовари и на рамото на момичето, а зад гърба ѝ се появи още един свъсен тип със същата униформа.

Бяха пипнати на местопрестъплението.

Канцеларията на Мерилбоунския крикет-клуб представлява мрачен и впечатляващ апартамент. Фотографии на древни играчи на крикет, повечето с бради до петите, висят по стените и те гледат обвинително — или така би изглеждало на човек с не съвсем чиста съвест. Само някой със съвършено чиста съвест би могъл да влезе в тая светая светих без чувството, че ще му смъкнат колежанската връзка и ще му лепнат табела „Прокажен!“.

Да не говорим пък, когато самият председател, както в този случай, е седнал зад бюрото. Сега той беше тук по изричната молба на лорд Плъмптън. На графа му се стори, че случай от такова значение може да се реши адекватно само на най-високо равнище.

Той изрично го спомена във встъпителното си слово към обвинението.

— Изисквам — заяви лорд Плъмптън — най-строго наказание за това грубо посегателство, каквото не се помни в анализите на Мерилбоунския крикет-клуб, добрият стар клуб, който всички ние обичаме, нали така.

Тук той спря с намерението да свали шапка, но като се сети, че я няма на главата му, продължи.

— Да се обстрелват членове на клуба с парчета ламарина, това е... по дяволите! И това ако не е безобразие, да не ми е името Плъмптън! Достатъчно лошо би било да се целиш в простолюдието, в каналиите, както ги наричат във Франция, които се тълпят по безплатните места, но, моля, когато се отнася за членове на ложата, то... така де, накъде отиваме? Аз лично бих предложил одиране за момичето, но ако това ви се вижда крайна мярка, съм склонен да приема двадесет години строг тъмничен затвор. Заплаха за обществото, ето това е тя. Фучи с колата си и премазва хората с едната ръка, а с другата им бутва шапките, ако ме разбирате добре. Напомня ми за... коя беше оная жена от Библията, която все ги върши едни?... Далила?... Не... На езика ми е... А, да, Йезавел^[1]. Тя е една съвременна и даже по-изкусна Йезавел, мътните да я вземат.

— Чичо Евърърд — прекъсна го Смоти, — говориш за жената, която обичам.

Момичето нададе лек писък.

— Ами?

— Без майтап. Мислех да ти го кажа по-рано. Не знам как се казваш...

— Клариса. Клариса Бинстед.

— С „д“ или с „т“?

— С „д“.

— Клариса, обичам те. Ще станеш ли моя жена?

— Ами да — отвърна момичето. — Надявах се да ми го предложиш. А цялата тая тупурдия не я разбирам. Когато ходим на мач в Америка, хвърляме лимонадени бутилки.

Настъпи мълчание.

— Вие американка ли сте, мадам? — запита президентът.

— Сто процента. Нали я знаеш тая песен. Ла-ла... не, не си я спомням нататък. Мога обаче да ви я изсвирия.

Председателят дръпна лорд Плъмптън настрани. Лицето му беше мрачно и смутено.

— Скъпи ми Евърърд — каза му той тихо, но настойчиво, — тук трябва да действаме много внимателно. Нямах представа че момичето е американка. Трябваше да ме информирате. Последното нещо, което бихме желали, е някой международен скандал, особено в момент, когато се мъчим да влезем под кожата на Америка. Напълно оценявам наранените ти чувства...

— А какво ще кажеш за наранения ми цилиндър?

— Клубът ще ти купи нова шапка и така, драги, мисля да приключим въпроса.

— Искаш да кажеш, че няма да я одерем жива?

— Не.

— Нито да я тикнем в дранголника за двайсет години?

— Не. Може да има много лоши последствия.

— Е, добре тогава — напуши се лорд Плъмптън. — Както и да е. Но — продължи той с по-бодър глас — има едно нещо, което мога да направя, и то е да отритна това презряно същество тука! Хей! — подвикна той към Смоти. — Ти вече не си ми племенник.

— Уха, взе, че ме уплаши.

Излязоха от канцеларията и Смоти беше известен, че някакъв господин го търси по телефона. Като се извини на Клариса и я помоли да го чака долу, той отиде до инструмента, послуша известно време, после се олюля, очите му изскочиха, а ченето му провисна. Намери Клариса на уреченото място.

— Здравей. Нали помниш, че те помолих да ми станеш жена?

— Да.

— Ти се съгласи.

— Да.

— Е, думите, които са ми на езика, са: „Наистина ли все пак?“ Защото се страхувам, че се издъних. Макспорън беше на телефона. Моята десетачка нямало да бъде достатъчна за оня план с морската вода. Щели да му трябват още тридесет хиляди лири и ме пита мога ли да ги събера. Викам „Не“, а той; „Твърде лошо, твърде лошо.“ Аз го

питам: „Ще си получи ли обратно десетачката?“, а той: „Не, няма.“ Та такива ми ти работи. Сега не мога да се ожения за тебе.

Клариса сбърчи чело.

— Не разбирам. Татко има пари с лопата да ги ринеш. Той ще ни даде.

— Не и на мене. Зарекъл съм се да не се женя за пари.

— Ти не се жениш за мен за пари. Жениш се за мен, защото сме сродни души.

— Вярно. И все пак ти не си знаеш богатството, а аз нямам и петак.

— Ами ако имаше работа?

— Е, де да имах работа.

— Тогава всичко е наред. Татко има огромен бизнес и все ще намери място за още един вицепрезидент.

— Вицепрезидент?

— Да.

— Но какво знам аз, за да бъда вицепрезидент?

— На практика е невъзможно да не знаеш достатъчно, за да бъдеш вицепрезидент. Всичко, което ще правиш, е да ходиш на съвещания и да казваш „Да“, когато татко направи предложение.

— И това пред всичките тия хора?

— Е, можеш само да кимаш.

— Това да. Съгласен съм. Сега ме целуни.

Устните им се срещнаха и останаха така дълго и продължително. Накрая Смоти се отдръпна с блестящи очи и червени бузи. Той вдигна ръка към небето и викна:

— Как беше, шефе?

— Дяволски добро изпълнение, сър — отвърна Клариса.

[1] Йезавел (библ.) — развратната жена, за която се оженил израилският цар Ахав. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.